

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Brně projednal ve veřejném zasedání konaném dne 20. listopadu 2014 v senátě složeném z předsedy senátu Miroslava Dlouhého a soudců JUDr. Miroslava Nováka a JUDr. Dany Kancírové, odvolání okresního **státního zástupce** v XXXXX a odvolání obžalovaného **J. Ž.**, v trestní věci obžalovaného **J. Ž.**, nar. XXXXX, proti rozsudku Okresního soudu v XXXXX ze dne 22.7.2014, č.j. 1 T 71/2012-473, a rozhodl

t a k t o :

I.Podle § 256 trestního řádu se odvolání obžalovaného **z a m í t á .**

II.Podle § 259 odst. 2 trestního řádu se **doplňuje chybějící výrok o náhradě škody takto:**

Podle § 229 odst. 2 trestního řádu se poškozená **D.A.odkazuje se zbytkem svého nároku** na náhradu škody na řízení ve věcech občanskoprávních.

O d ů v o d n ě n í

Napadeným rozsudkem Okresní soud v XXXXX uznal obžalovaného **J.Ž.vinným** přečinem ublížení na zdraví podle § 146 odst. 1 trestního zákoníku a přečinem znásilnění podle § 185 odst. 1 trestního zákoníku, jichž se dle zjištění soudu I. stupně dopustil tím, že dne 29.8.2011 v době kolem 23.00 hod. v XXXXX na XXXXX, na chodbě v přízemí domu č. XXXXX, po přecházejícím vědomém požití alkoholu v aktuální míře podnapilosti 0,64 až

1,57 promile alkoholu v krvi fyzicky napadl D.A., nar. XXXXX, brutálním způsobem tak, že ji chytil rukama za krk a několikrát ji udeřil hlavou o zeď, kopal ji nohama po celém těle a za soustavného fyzického napadání, jmenované přitom roztrhl tričko, osahával ji na prsou a snažil se poškozené svléci kalhoty, což se mu však pro její aktivní odpor nepodařilo; napadením jí pak způsobil */údaje o zdravotním stavu anonymizovány/*. D.A. musela být též hospitalizována do 1.9.2011 na traumatologickém oddělení Nemocnice P. a byla v důsledku napadení následně výrazně omezena v obvyklém způsobu života nejméně po dobu prvních tří týdnů pro výrazné bolesti po celém těle a závratě a trpí stále poruchou spánku a psychickými potížemi, pro které se stále ambulantně léčí.

Za to mu podle § 185 odst. 1 trestního zákoníku, za použití § 43 odst. 1 trestního zákoníku uložil úhrnný trest odnětí svobody v trvání 33 měsíců s podmíněným odkladem na zkušební dobu tří let. Zároveň podle § 82 odst. 2 trestního zákoníku uložil obžalovanému povinnost, aby během zkušební doby dle svých sil uhradil škodu, kterou trestným činem způsobil a zároveň aby se zdržel nadměrného požívání alkoholických nápojů.

Dále podle § 228 odst. 1 trestního řádu uložil obžalovanému povinnost zaplatit náhradu škody D.A. v částce 240.067,58 Kč a zároveň mu uložil povinnost zaplatit nemajetkovou újmu poškozené D.A. v částce 80.000 Kč.

A dále uložil obžalovanému, aby zaplatil na náhradě škody Vojenské zdravotní pojišťovně ČR částku 6.213 Kč.

Proti tomuto rozsudku si včas podali odvolání jak obžalovaný J.Ž., tak státní zástupce.

Státní zástupce v podaném odvolání vytýká soudu I. stupně, že poškozená D.A. ohledně nároku na nemajetkovou újmu požadovala částku 500.000 Kč a když jí bylo přiznáno toliko 80.000 Kč soud opomenul poškozenou dokázat se zbytkem nároku na náhradu škody na řízení ve věcech občanskoprávních, tak jak mu ukládá ustanovení § 229 odst. 2 trestního řádu. Navrhl, aby postupem podle § 259 odst. 2 trestního řádu byla věc vrácena soudu I. stupně k doplnění chybějícího výroku.

Obžalovaný v podaném odvolání zejména vytýká soudu I. stupně, že přes dle jeho názoru závažné rozpory mezi výpověďmi klíčových svědků, tyto rozpory nevyhodnotil ve prospěch obžalovaného a naopak si vybral nejméně příznivě varianty těchto rozporných výpovědí, na základě kterých uznal obžalovaného vinným. Zejména pak považuje za podstatné rozpory v tom, kolik obžalovaný měl na místě činu vypít alkoholu, kdy podrobně analyzuje jednotlivá množství tak, jak je uvedli zejména poškozená D.A. či J.C.. Dále namítal, že soud se vůbec nezabýval otázkou tak, jak bylo namítáno ze strany obhajoby, zda byl obžalovaný vůbec fyzicky schopen s ohledem na závažné choroby, kterými trpí, se dopustit dle názoru obhajoby velmi fyzicky náročného jednání vůči poškozené. Taktéž se domáhal, aby byla provedena rekonstrukce na místě činu, neboť má za to, že závěry, které soud učinil nejsou ničím podloženy. Dále předložil znalecké vyjádření M.H., z něhož dovozuje, že obžalovaný fyzicky s ohledem na onemocnění srdce nebyl schopen jednání, které je mu kladeno za vinu, neboť fyzicky by ho neustál. V závěru shrnuje, že soud

neprovedl úplná skutková zjištění, tato skutková zjištění nevyhodnotil správným způsobem s tím, že obžalovaný od počátku trestního řízení jednání, které je mu kladeno za vinu popírá.

Odvolací soud v souladu s ustanovením § 254 odst. 1 trestního řádu přezkoumal výroky napadeného rozsudku, a to v intencích podaných odvolání, přezkoumal i způsob řízení před soudem I. stupně a dospěl k následujícím závěrům.

Předem je třeba připomenout, že se nejedná o prvé rozhodnutí okresního soudu ve věci, neboť poprvé Okresní soud v XXXXX rozhodl 18.12.2012 pod stejnou sp. zn., kdy tehdy k odvolání obžalovaného věc projednal Krajský soud v Brně.

Ve svém prvním rozhodnutí soud I. stupně uznal obžalovaného vinným v podstatě z téhož skutku s jedinou výjimkou, že stanovil množství alkoholu v krvi s tím, že v době činu trpěl několikaminutovou poruchou vědomí kvůli patické opilosti.

Jednání kvalifikoval nikoliv jako nyní jako trestný čin ublížení na zdraví a trestný čin znásilnění, ale jako trestný čin opilství podle § 360 odst. 1 trestního zákoníku a uložil mu trest odnětí svobody v trvání 3 roků s podmíněným odkladem na zkušební dobu též 3 roků.

Dále mu uložil podle § 99 odst. 2 písm. b), odst. 4 trestního zákoníku ochranné protialkoholní léčení ambulantní formou a nakonec podle § 228 odst. 1 trestního řádu povinnost náhrady škody ve výši 240.067,58 Kč poškozené D.A., dále zaplatit náhradu nemajetkové újmy téže poškozené v částce 250.000 Kč a Vojenské zdravotní pojišťovně ve výši 6.213 Kč. Poškozenou D. A. ve zbytku jejího nároku na náhradu škody nemajetkové újmu odkázal na řízení ve věcech občanskoprávních.

Odvolací soud tehdy zrušil výrok o náhradě nemajetkové újmy a sám rozhodl, že obžalovaný je povinen zaplatit poškozené D.A. na náhradě nemajetkové újmy 80.000 Kč s tím, že ji opětovně se zbytkem jejího nároku na náhradu škody odkázal na řízení ve věcech občanskoprávních.

Následně si obžalovaný podal ve věci dovolání, kde zopakoval námitky, které uplatnil již tehdy v odvolacím řízení, kdy tyto námitky byly zopakovány i nyní s tím, že nyní navíc přibyla námitka i že obžalovaný nebyl schopen fyzicky s ohledem na svoji chorobu takový útok podniknout.

Nejvyšší soud usnesením ze dne 17.10.2013 rozsudek Krajského soudu v Brně a rozsudek Okresního soudu v XXXXX zrušil a přikázal soudu I. stupně, aby věc znovu projednal a rozhodl. Námitky zde obsažené dovolací důvod nevzal jako odůvodněné a připustil, že jediné pochybení, které lze soudu nalézacímu a odvolacímu vytknout, je otázka zavinění ze strany obžalovaného a právní hodnocení tohoto jednání obžalovaného jako trestný čin opilství. Všechny ostatní námitky tak, jak je podrobně rozvedeno na straně 7 a 8 rozhodnutí Nejvyššího soudu ČR odmítl.

Dovolací soud vyslovil silnou pochybnost o tom, že by obžalovaný se dopustil jednání v patické opilosti, kdy vytýká soudu I. stupně, že znalec, který k takovému závěru dospěl,

fakticky měl k dispozici pouhé tvrzení obžalovaného o tom, že si na své jednání vůbec nepamatuje. Podrobně se zabývá otázkou patické opilosti a dovozuje, že znalec, pokud k tomuto závěru dospěl, nevyhodnotil vše, co vyhodnotit měl a potom jeho závěr je nejistý a tudíž je také nejisté z toho odvíjející se právní kvalifikace. Problematiku považoval za velmi složitou a uložil soudu I. stupně, aby věc znovu nechal přezkoumat znaleckým ústavem.

Nakonec vyslovil právní názor, že pokud by dodatečně bylo zjištěno, že se nejednalo o patickou opilost, a že obžalovaný by měl být uznán vinným, soudu I. stupně nebude bránit zákaz reformace in peius, aby eventuálně uznal obžalovaného vinným trestnými činy ublížení na zdraví, či znásilnění.

Jak je patrné ze spisu, soud I. stupně příkaz Nejvyššího soudu splnil a nechal vypracovat znalecký posudek z oboru zdravotnictví se specializací na psychiatrii, včetně problematiky alkoholu, nealkoholových látek, sexuologie a klinickou psychologii, a to znaleckým ústavem Psychiatrickou nemocnicí Bohnice.

Z velice podrobného vyjádření znaleckého posudku jednoznačně vyplynulo, že bez ohledu na to v jaké míře byl obžalovaný alkoholem zasažen, rozhodně z analýzy ostatního jednání a nenaplnění všech potřebných atributů k tomu, aby jeho opilost byla hodnocena jako patická, byl po této stránce shledán zcela přičetný.

Odvolací soud co do procesní stránky pochybení ve věci neshledal. Soud ani v doplněném dokazování neporušil ustanovení procesního práva, kdy veškeré důkazy prováděl tak, jak trestní řád předpokládá. Z toho důvodu pak zejména znalecký posudek ústavu, který byl základem doplněného dokazování mohl využít ve svých úvahách o vině či trestu.

Narozdíl od námitek obhajoby má odvolací soud za to, že ve věci bylo provedeno dostatek důkazů, které byly potřebné k tomu, aby soud I. stupně mohl bez důvodných pochybností ve věci rozhodnout. Je třeba zdůraznit, že oproti přípravnému řízení, které předalo soudu spis o cca 200 stranách, soud I. stupně do současné doby stanovil celou řadu znaleckých posudků, vyslechl osoby, které se mohly k věci vyjádřit co do samotného skutku, takže další dokazování i dle názoru odvolacího soudu nemá odůvodnění. Pokud obžalovaný navrhl, aby byla provedena rekonstrukce na místě samém, tak tento úkon by byl zcela nadbytečný, neboť rekonstrukce se provádí pouze tehdy, pokud je zcela nejasné, jak by se skutek se mohl stát s ohledem na nějakou specifiku místa, či zda a to ve většině případů je třeba odstranit rozpory, které mezi zúčastněnými jsou. V dané věci však žádné rozpory neexistují, neboť obžalovaný se k samotnému skutku nikdy nevyjádřil v tom smyslu, že by popisoval nějakým jiným způsobem jednání, ke kterému dojít, prostě skutek jako takový ze svého tvrzení vynechal, což také vedlo znalce k mylnému závěru o patické opilosti jak již bylo zmíněno.

Zkoumání, zda obžalovaný byl či nebyl fyzicky schopen takového jednání, které je mu kladeno za vinu, má odvolací soud též za nadbytečné. Znalec, kterého si obžalovaný opatřil a který dospěl k závěru, že takového jednání není schopen, zřejmě neměl k dispozici

veškeré podklady to buď, anebo důležité podklady ignoroval. Tak jak je patrné ze spisu i z výpovědi samotného obžalovaného, tak z místa činu odjel na kole do svého bydliště vzdáleného cca 2 km a potom ještě tutéž noc po několika hodinách se měl vrátit opět na kole pro zapomenuté náradí. Přestože je P. v relativně rovinné krajině ani zde se nelze vyhnout jisté námaze v jízdě na kole a potom tvrzení znalce, že je obžalovaný schopen ujít sotva pár kroků a pak se zadýchá nemá oporu v reálném světě.

Pokud jde o tvrzené rozpory, tak s těmito námitkami ze strany obhajoby se soud I. stupně vypořádal již ve svém prvním rozhodnutí a ve svém nyní napadeném rozsudku své úvahy ještě rozšířil a zdokonalil. Je třeba jen připomenout, že hodnocení důkazů je výsostným právem soudu I. stupně a pokud poté, co má možnost zejména jednotlivé svědky pozorovat při výpovědi, pozorovat obžalovaného v průběhu celého hlavního líčení, potom pokud dospěje k závěru, že uvěří tomu či onomu a nikoliv jinému, tak takovýto postup lze považovat za zcela přiměřený a zákonný.

Pokud obhajoba vytýká, že jsou rozpory mezi jednotlivými fázemi řízení, i v tomto smyslu se soud I. stupně s těmito výhradami vypořádal a odvolací soud k nim nemá co dodat. Odvolací soud může zasáhnout do hodnocení důkazů toliko tehdy, pokud závěry a úvahy soudu I. stupně porušují zásady formální logiky, což dle názoru odvolacího soudu v tomto případě takové nebylo.

Taktéž požadavek, aby byli vyslechnuti policisté, kteří přijeli na místo činu, taktéž nelze považovat za potřebné, neboť nikdo z nich se samotného skutku nezúčastnil, tudíž jej nemohl pozorovat.

Pochybení nebylo shledáno ani v úvahách provedených poté, co bylo doplněno dokazování znaleckým posudkem ústavu o právní kvalifikaci. Soud I. stupně se přísně řídil závěry a doporučeními dovolacího soudu včetně té skutečnosti, že neporuší zákaz reformace in peius, pokud neuzná obžalovaného vinným trestným činem opilství a uzná ho vinným původně žalovanými trestnými činy.

Pokud jde o trest, tak soud I. stupně byl limitován svým předchozím závěrem a rozhodnutím o druhu a výši trestu co do výše a pokud uložil trest odnětí svobody o tři měsíce kratší, tak tím rozhodně nepochybil. Jedná se o ryze výchovný druh trestu, který byl podmíněně odložen na delší zkušební dobu, zejména s ohledem na zdravotní následky poškozené a s tím lze též souhlasit. Taktéž uložení povinnosti o tom, že by měl dle svých sil uhradit škodu po dobu zkušební doby má oporu v zákoně.

Na rozdíl od předchozího rozhodnutí soud I. stupně neuložil obžalovanému ochranné protialkoholní léčení, neboť ze znaleckého posudku vyplynulo, že toto nemá význam.

Co se týká úvah a závěrů a rozhodnutí o náhradě škody, tak ani zde odvolací soud nezjistil pochybení. Ostatně v tomto kritériu se výsledky dokazování nikterak nezměnily a proto zcela správně byl obžalovaný zavázán, aby způsobenou škodu nahradil tak, jak je uvedeno ve výroku včetně náhrady škody ve formě nemajetkové újmy. O náhradě škody ve prospěch zdravotní pojišťovny také nejsou žádné pochybnosti.

Jedinou závadou, na kterou ostatně soud I. stupně si přišel sám při vyhotovování odůvodnění rozsudku je, že opomněl s ohledem na skutečnost, že poškozená požadovala nemajetkovou újmu ve výši 500.000 Kč, tuto se zbytkem nároku, kterému nebylo vyhověno, odkázat na řízení ve věcech občanskoprávních. Tato závada v kontextu odvolání obžalovaného proto nevedla odvolací soud k tomu, aby postupoval ve smyslu § 259 odst. 2 trestního řádu, tedy aby věc vrátil k doplnění soudu I. stupně, ale na podkladě tohoto zmocnění rozhodl ve věci sám, neboť se nejednalo o jedinou odvolání, kdy odvolání obžalovaného bylo zároveň zamítnuto jako nedůvodné.

Poučení o opravných prostředcích:

Proti tomuto rozhodnutí není řádný opravný prostředek přípustný, takže **rozhodnutí nabylo právní moci a je vykonatelné** (§ 139 odst. 1 písm.a), b)cc), § 140 odst.1 trestního řádu).

Lze však proti němu podat dovolání (§ 265a odst. 1,2 trestního řádu).

Dovolání mohou podat (§ 265d odst. 1 trestního řádu)

- nejvyšší státní zástupce, který je povinen v dovolání uvést, zda je podává ve prospěch či v neprospěch obviněného (§ 265d odst. 1 písm. a), § 265f odst.1 trestního řádu).
- obviněný pouze prostřednictvím obhájce. Podání obviněného, které nebylo učiněno prostřednictvím obhájce, se nepovažuje za dovolání, byť bylo takto označeno (§ 265d odst. 2 trestního řádu).
- je-li obviněný zbaven způsobilosti k právním úkonům nebo je-li jeho způsobilost k právním úkonům omezena může i proti vůli obviněného za něho v jeho prospěch dovolání podat též zákonný zástupce i jeho obhájce.

Dovolání se podává u soudu, který rozhodl v I. stupni, do dvou měsíců od doručení rozhodnutí, proti kterému dovolání směřuje (§ 265e odst. 1 trestního řádu).

O dovolání **rozhoduje Nejvyšší soud České republiky** (§ 265c trestního řádu).

V dovolání, kromě obecných náležitostí uvedených v § 59 odst. 3 trestního řádu, **musí být uvedeno** (§ 265f odst. 1 trestního řádu)

- proti kterému rozhodnutí dovolání směřuje,
- který výrok, v jakém rozsahu a z jakých důvodů je napadán,
- čeho se dovolatel domáhá,
- konkrétní návrh na rozhodnutí dovolacího soudu,
- odkaz na zákonná ustanovení § 265b odst. 1 písm. a)-l), nebo § 265b odst. 2 trestního řádu, o které se dovolání opírá.

Rozsah a důvody dovolání lze měnit jen po dobu trvání lhůty k podání dovolání (§ 265f odst. 2 trestního řádu).

Kdo podal **zcela bezvýsledně dovolání**, je povinen státu nahradit náklady řízení o tomto návrhu, a to paušální částkou, kterou stanoví ministerstvo spravedlnosti obecně závazným

právním předpisem (§ 153 odst. 1 trestního řádu). Paušální částka nákladů v řízení o zcela bezvýsledně podaném dovolání činí **10.000,- Kč** (§ 3a vyhlášky č. 312/1995 Sb.).

Krajský soud v Brně
dne 20. listopadu 2014

Miroslav Dlouhý v.r.
předseda senátu

Za správnost vyhotovení:
Milena Pánková